

## Arrest

**nr. 179 343 van 13 december 2016  
in de zaak RvV X / II**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: X**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 mei 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. ED-DAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

Verzoekende partij verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, geboren te Pakistan op X.  
Op 6 januari 2016 diende verzoeker een asielaanvraag in. Hij was niet in het bezit van enige persoonlijke - of identiteitsdocumenten.

Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij op 8 september 2015 in Bulgarije werden geregistreerd omwille van illegale binnenkomst.

Op 18 januari 2016 werd verzoekende partij gehoord in het kader van zijn asielaanvraag in België.  
Daarin verklaarde hij in augustus 2015 uit Pakistan te zijn vertrokken en eerst per bus en te voet naar Iran te zijn gereisd waar hij 8 dagen in een voor hem onbekende stad verbleef. Vervolgens reisde verzoekende partij per auto, te voet en per vrachtwagen door naar Turkije waar hij 20 dagen in een appartement van zijn smokkelaar te Istanbul verbleef om vervolgens per auto en te voet door te reizen naar Bulgarije.

Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat verzoekende partij op 8 september 2015 in Bulgarije werd geregistreerd omwille van een illegale binnenkomst. Verzoekende partij bevestigde het feit dat hij in Bulgarije werd geregistreerd en ontkend asiel te hebben aangevraagd in Bulgarije, wat overeenstemt met het EUODAC-resultaat type 2 voor verzoekende partij.

Verzoekende partij verklaarde ongeveer 20 dagen in verschillende opvangcentra te Bulgarije te hebben verbleven alvorens per auto en te voet verder door te reizen naar Servië waar hij 3 à 4 dagen in een opvangcentrum en in het huis van zijn smokkelaar verbleef. Vervolgens reisde hij per autobus door naar Kroatië waar hij 3 tot 4 dagen op straat leefde alvorens per autobus en trein door te reizen naar België met een transit via Oostenrijk en Duitsland. Verzoekende partij verklaarde begin december 2015 in België te zijn gearriveerd en vroeg asiel in België op 6 januari 2016.

Verzoekende partij stelde tijdens zijn gehoor dat hij besloot in België asiel aan te vragen omdat hij meekwam met de stroom vluchtelingen en Afghanen en met hen meekwam naar België. Hij uitte verzet tegen een overdracht naar Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 omwille van het feit dat hij verklaarde niet naar Bulgarije te willen gaan, graag in België wil blijven, niets van Bulgarije kent en dat de mensen niet vriendelijk zijn in Bulgarije.

Verzoekende partij verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op 30 januari 2016 werd voor verzoekende partij een overnameverzoek gericht aan de Bulgaarse instanties die op 19 februari 2016 instemden met de overname van verzoekende partij met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 19 mei 2016 een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

**"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

*In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):*

*naam : H. (alias H.)*

*voornaam : R. H.*

*geboortedatum : 20.01.1980*

*geboorteplaats : Chinio*

*nationaliteit : Pakistan*

*die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.*

**REDEN VAN DE BESLISSING :**

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 13(1) van Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) 604/2013 van 26 juni 2013.*

*De betrokkene, die staatsburger van Pakistan van Khokhar afkomst verklaart te zijn, vroeg op 06.01.2016 asiel in België. Hij was niet in het bezit van enige persoonlijke - of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 08.09.2015 in Bulgarije werden geregistreerd omwille van illegale binnenkomst.*

*Op 18.01.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielaanvraag in België. Daarin verklaarde hij in augustus 2015 uit Pakistan te zijn vertrokken en eerst per bus en te voet naar Iran te zijn gereisd waar hij 8 dagen in een voor hem onbekende stad verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per auto, te voet en per vrachtwagen door naar Turkije waar hij 20 dagen in een appartement van zijn smokkelaar te Istanbul (TUR) verbleef om vervolgens per auto en te voet door te reizen naar Bulgarije. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 08.09.2015 in Bulgarije werd geregistreerd omwille van een illegale binnenkomst. Betrokkene bevestigde het feit dat hij in Bulgarije werd geregistreerd en ontkend asiel te hebben aangevraagd in Bulgarije, wat overeenstemt met het EUODAC-resultaat type 2 voor betrokkene. Betrokkene verklaarde ongeveer 20 dagen in verschillende opvangcentra te Bulgarije te hebben verbleven alvorens per auto en te voet verder door te reizen naar Servië waar hij 3 à 4 dagen in een opvangcentrum en in het huis van zijn smokkelaar verbleef. Vervolgens reisde hij per autobus door naar Kroatië waar hij 3 tot 4 dagen op straat leefde alvorens per autobus en trein door te reizen naar België met een transit via Oostenrijk en Duitsland. Betrokkene verklaarde begin december 2015 in België te zijn gearriveerd en vroeg asiel in België op 06.01.2016.*

*Betrokkene stelde tijdens zijn gehoor dat hij besloot in België asiel aan te vragen omdat hij meekwam met de stroom vluchtelingen en Afghanen en met hen meekwam naar België. Hij uitte verzet tegen een overdracht naar Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 omwille van het feit dat hij verklaarde*

niet naar Bulgarije te willen gaan, graag in België wil blijven, niets van Bulgarije kent en dat de mensen niet vriendelijk zijn in Bulgarije. Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op 30.01.2016 werd voor betrokkene een overnameverzoek gericht aan de Bulgaarse instanties die op 19.02.2016 instemden met de overname van betrokkene met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er kan zeker niet worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Bulgarije, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dit mag er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij asiel vroeg in België omdat hij met de stroom vluchtelingen mee was gegaan naar België merken we op dat deze te kaderen valt onder de persoonlijke voorkeur of keuze van de betrokkene voor een bepaalde lidstaat. We wensen desbetreffend ook op te merken dat de verklaring van de betrokkene omtrent zijn verzet tegen een overdracht naar Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013, namelijk dat hij niet naar Bulgarije wil omdat hij graag in België wil blijven en omdat hij niets kent van Bulgarije en de mensen onvriendelijk zijn in Bulgarije, ook te kaderen vallen onder deze persoonlijke voorkeur of keuze. We wensen hieromtrent ook nogmaals te benadrukken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Op 23.03.2016 verzette de betrokkene, door middel van een schriftelijke tussenkomst van zijn advocaat, zich uitgebreider tegen een overdracht naar Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. De raadvrouw van de betrokkene verwees hieromtrent naar de meest recente "update" van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", up-to-date tot 30.09.2015). Er wordt onder meer gewezen op het feit dat het AIDA-rapport melding maakt van een stijgende duur van de ontvankelijkheidsprocedure in Bulgarije, zijn zorgen uit over de voorziening en kwaliteit van juridische steun tijdens de asielprocedure, beperkte materiële condities in de opvangcentra en bij de diensten en melding maakt van een discriminerende behandeling gericht op bepaalde nationaliteiten, waaronder Pakistan.

Op basis van deze verwijzingen benadrukken we dat we ons er terdege van bewust zijn dat het boven geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de

kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Omtrent de toegang tot de asielprocedure benadrukken we dat in dit AIDA-rapport tevens wordt gesteld dat er voor personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-Verordening", in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, §4: "Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return"). Of de Dublin-terugkeerder naar een opvangcentrum wordt gezonden of naar een detentiecentrum hangt af van de fase waarin de asielprocedure zich bij het vertrek bevond. Indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen, maar de beschikking nog niet aan de vreemdeling werd uitgereikt voordat hij Bulgarije verliet volgt een verwijzing naar een opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen met een finale beslissing voordat de betrokkene Bulgarije verliet of werd afgegeven "in absentia" kan de Dublin-terugkeerder worden overgebracht naar een detentiecentrum.

In kader van dit besluit wensen we ook de nadruk te leggen op het feit dat het UNHCR begin 2014 tevens een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde in Bulgarije en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken dat dit betrof om een tijdelijke opschorting en dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn actuele bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a Country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het stelde onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR was verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen. Het merkte tevens op dat personen die in het kader van de "Dublin-Verordening" worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien die nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelde eveneens dat personen die in het kader van de "Dublin-Verordening" worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13).

Daarnaast wensen we op te merken dat betrokkene tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Bulgarije die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Tot slot merken we op de advocaat van betrokkene van mening is dat de mensenrechten, alsook de asielrechten, van betrokkene ongetwijfeld geschonden zullen worden bij een overname van zijn asielaanvraag door de Bulgaarse autoriteiten. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet (opnieuw) adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten en dit vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast ondertekende Bulgarije de Conventie van Genève van 1951 en is het partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Bulgaarse autoriteiten onderwerpen asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kennen, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Daarnaast kent Bulgarije, tevens net als België, onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Besluitend merken we tevens op dat het UNHCR in het rapport van april 2014 opriep tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is, volgens zijn verklaringen, een in 1980 geboren alleenstaande man. We zijn ervan bewust dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde aan rugpijn te lijden, dat hij af en toe duizelig wordt en dat hij soms niet meer duidelijk ziet. Hij verklaarde tevens een operatie te hebben ondergaan rond zijn buikstreek waaraan hij ook af en toe pijn heeft. Hieromtrent merken we op dat betrokkene rond aspecten van zijn gezondheid tot op heden geen medische attesten of andere elementen aanbracht die staven

*dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons dan ook niet worden besloten dat de betrokkene op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Bulgarije zal worden opgevangen.*

*Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*

*Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013.*

*De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.*

*Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Bulgaarse autoriteiten (4).“*

## 2. Onderzoek van het beroep

### 2.1. Het middel luidt als volgt:

*“B. Gegrondheid van het beroep: schending van artikel 3 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de manifeste beoordelingsfout  
(...)*

*ii) vernietiging van de bestreden beslissing:*

*Verwerende partij voert in de bestreden beslissing aan dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, aangezien het vingerafdrukkenonderzoek aantoont dat verzoeker op 08.09.2015 in Bulgarije werd geregistreerd omwille van illegale binnenkomst.*

*Verwerende partij richtte bijgevolg op 30 januari 2016 een overnameverzoek aan de Bulgaarse instanties die op 19 februari 2016 instemden met de overname van verzoeker met toepassing van de Dublin III-Verordening.*

*Verwerende partij motiveert en rechtvaardigt voorts haar beslissing o.m. op volgende overwegingen:*

- Zij citeert rechtspraak van het Hof van Justitie daterende van 2011 en concludeert daaruit dat zonder meer mag aangenomen worden dat de lidstaten de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen.*
- Zij meent dat de soevereiniteitsclausule niet van toepassing is, aangezien de keuze van verzoeker om door te reizen naar Bulgarije een loutere persoonlijke appreciatie betreft van verzoeker. Niets is minder waar, cfr. infra. Verzoeker werd zelfs de mogelijkheid niet gegeven om zijn ervaring in Bulgarije uit de doeken te doen.*
- Zij meent dat de internationale rapporten waarin verschillende kritieken worden geuit op de asielopvang en procedure in Bulgarije niet voldoende zwaarwichtig zijn.*

*Dat verzoeker riskeert mensonwaardig behandeld te worden, blijkt reeds uit zijn ervaringen in Bulgarije, alvorens hij is kunnen doorreizen naar België:*

- Verzoeker werd bij de oversteek van de Bulgaarse grens onmiddellijk opgepakt door de Bulgaarse grenspolitie. Aldaar werd hij ter plaatse hardhandig aangepakt, gedwongen om op straat te gaan liggen waarna hij door de agenten werd gestampt en vuistslagen toegediend kreeg. Verzoeker ondervindt heden nog steeds fysieke last en pijn aan zijn ledematen.*
- Daarnaast is verzoeker getuige geweest van brutale aanrandingen en verkrachtingen van Syrische vrouwelijke vluchtelingen door diezelfde grenspolitie, hetgeen de verbolgenheid ten aanzien van de Bulgaarse autoriteiten bij verzoeker enkel heeft doen versterken alsook zijn wil om zo snel als mogelijk het Bulgaarse grondgebied te verlaten.*

- Na zijn aanhouding aan de grens werd verzoeker naar een cel gebracht ("cachot") waar hij de hele nacht werd opgesloten. Na lang aandringen kreeg hij de ochtend nadien slechts een glas water. Van voedsel was geen sprake..
- Nadien werd verzoeker overgebracht naar een ander politiebureau in dezelfde regio, waar vingerafdrukken werden genomen
- Vandaaruit werd verzoeker naar een gesloten opvangcentrum gebracht, waar hij quasi geen eten heeft gekregen. Er werd te weinig voedsel voorzien voor de vluchtelingen, en als na lang aanschuiven in de meterslange rij het eten op was, kreeg de rest van de rij wachtenden die dag geen eten. Verzoeker heeft daar 8 dagen doorgebracht; in die 8 dagen heeft verzoeker slechts 3 keer te eten gekregen. Het eten bestond uit minimale porties.
- Het opvangcentrum waar verzoeker verbleef, was in erbarmelijke staat en verre van hygiënisch. Verzoeker diende een ruimte te delen met 200 andere mensen. Bovendien werd slechts voorzien in 2 wc's voor 200 man. Van douches waren hoegenaamd geen sprake. Verzoeker heeft zelfs niet de mogelijkheid gehad om gedurende zijn verblijf in Bulgarije zich te reinigen en wassen. Aan de Bulgaarse grens werden zijn scheermachine en GSM afgenomen, en nadien nooit meer teruggegeven.

Gezien deze traumatische belevenissen, heeft verzoeker zelfs niet overwogen om aldaar een asielaanvraag in te dienen en nam de keuze voort te reizen, met het oog op een betere toekomst in een land waar men geen loopje neemt met mensenrechten en waar verzoeker niet riskeert in erbarmelijke omstandigheden terecht te komen.

Tijdens het Dublin-gehoor heeft verzoeker uitdrukkelijk zijn onwil geuit om terug te keren naar Bulgarije en te kennen gegeven dat de mensen in Bulgarije zeer onvriendelijk zijn. Het is betreurenswaardig dat desondanks verzoeker niet de kans heeft gekregen hierover meer duiding te geven en zijn verhaal uit de doeken te doen.

De ervaringen van verzoeker worden overigens volledig onderschreven door de bevindingen van internationale mensenrechtenorganisaties die waken over de rechten van vluchtelingen:

- Hoewel het UNHCR in haar rapport "Bulgaria as a Country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" niet langer formeel aandringt op een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije, kan hieruit niet zonder meer afgeleid worden dat overdrachten aan Bulgarije nog steeds problematisch zijn. UNHCR blijft kritisch en vreest dat de door Bulgarije genomen maatregelen slechts ad hoc-maatregelen van korte duur zijn in antwoord op een crisismoment, doch structurele oplossingen zijn heden nog steeds niet voorhanden. De actuele berichtgevingen omtrent de situatie in Bulgarije kunnen dit gegeven enkel maar versterken.

ECRE (European Council on Refugees and Exiles) stelt bovendien dat ondanks de pogingen die reeds werden ondernomen, er momenteel nog steeds onvoldoende waarborgen voorhanden zijn in Bulgarije om de fundamentele rechten van asielzoekers te verzekeren. (stuk 8)

Ook Amnesty International deed een gelijkaardige oproep als ECRE waarbij na een bezoek aan de opvangkampen in Bulgarije (maart 2014) werd geconstateerd dat ondanks een positieve evolutie de levensomstandigheden nog steeds ontoereikend zijn en doet daarbij een internationale oproep om de overdracht aan Bulgarije te blijven opschorten.

"Despite improvements in the reception conditions and the increased number of staff of the State Agency for Refugees to ensure quicker access to asylum procedures, Amnesty International remains concerned over the systemic deficiencies in the treatment of asylum seekers in Bulgaria. Asylum-seekers in Bulgaria continue to be routinely detained and the reception conditions are still inadequate. Amnesty International is also concerned about reports that certain nationalities face difficulties in registering their asylum applications when in detention, and wait longer for their refugee status determination decisions. These challenges have discouraged many from lodging or pursuing asylum applications." (stuk 4)

Uit het rapport blijkt aldus dat niet alleen de kwaliteit van de opvang alles te wensen overlaat, doch dat ook de asielprocedure zelf niet aan de nodige kwaliteitseisen voldoet. Integendeel worden asielaanvragen klaarblijkelijk behandeld op een wijze die ertoe strekt vluchtelingen te ontraden een asielaanvraag in te dienen.

Men kan uit de praktijk niet besluiten dat de Bulgaarse Staat zich garant kan stellen voor een eerlijke asielprocedure, daar men in Oost-Europa er alles aan doet om asielzoekers terug te drijven. Het spreekt voor zich dat artikel 6 EVRM hierbij het gedrang komt.

Het argument van verwerende partij, stellende dat een gebrek in adequate opvang volledig los staat van de kwaliteit van de asielprocedure in Bulgarije, kan in het licht van voornoemde rapporten bijgevolg niet stand houden. (zie ook stuk 9)

Bovendien, en meer onrustwekkend, brengen de rapporten van Human Rights Watch het bulgaarse "Containment Plan" met als doel het aantal asielzoekers te verminderen, aan het licht. In een recent rapport van Human Rights Watch (20 januari 2016) wordt beschreven hoe de Bulgaarse grenspolitie uitermate gewelddadig optreden tegen asielzoekers. Daarenboven wordt beschreven hoe asielzoekers fysiek mishandeld worden door de Bulgaarse autoriteiten, het gebrek aan adequaat voedsel en de onhygiënische sanitaire faciliteiten worden daarbij ook gehekeld.

Zie: "Bulgaria: Pushbacks, Abuse at Borders", 20 januari 2016 (stuk 5):

*"Abuse, Poor Conditions in Bulgarian Detention Centers*

*Fourteen asylum seekers and migrants, including three unaccompanied children under 18, described poor conditions in at least two detention centers in Bulgaria: Busmantsi and Elhovo. Four said they had experienced or witnessed abusive behavior, including beatings, by Bulgarian officials in detention centers.*

*The guards would yell, 'Why do you come to our country?'...[after] five or six days, they [guards] kicked me one time...I didn't know how long I would stay at the camp...no one knew...the food was scarce, there was never enough to eat.*

*They [guards] beat me seven times there [in Busmantsi]. They [guards] hit me with wooden sticks and there was no reason for the beating. They hit me on my legs and on my back. They beat all Afghans there...*

*20-year-old Gulzar, from Afghanistan, gave a similar account of beatings that occurred in mid-November in a detention center he could not name but where he was held for 15 days. He said that guards beat him and took his money.*

*Asylum seekers and migrants described dirty conditions and inadequate amounts of food in the detention centers. A 25-year-old man from Syria said that he was held for two days in very dirty conditions at Elhovo detention center and given bad food.*

*I was there for eight days [in early November]. It was a closed camp. It was dirty, the beds were broken, and they didn't give us enough food to eat. I never got full...*

*Asylum seekers and migrants in all but two cases told Human Rights Watch that food rations in detention centers were insufficient."*

*Uit de vet gedrukte zinsneden blijkt duidelijk dat de situatie in de kampen nog steeds weerzinwekkend is, en dat asielzoekers zich nog steeds niet mogen verwachten aan de meest elementaire vormen van hulpverlening.*

- Zie ook: "Refugees crossing into Europe tell of abuse at hands of Bulgarian Police", 13 november 2015 (stuk 6):

*"Refugees and migrants arriving in Europe through Bulgaria are claiming to have been abused by the country's law enforcement officials. A survey of over 100 people conducted by the Belgrade Centre for Human Rights revealed alleged incidents of abuse both at the Serbian-Bulgarian border and at holding centers in Bulgaria. The survey was funded by Oxfam and released today. The people interviewed, most of them from Afghanistan as well as Syria and Iraq, tell of extortion, robbery, physical violence, threats of deportation and police dog attacks. The majority of these alleged abuses took place in border areas, particularly that with Turkey. All interviewees, except those who had not had any contact with the police, reported ill-treatment in Bulgaria. "*

Zie ook: "Asylum seekers in Bulgaria subject to violence abuse and push backs" (stuk 8)

Zie ook: "Aida update on Bulgaria: as asylum applications increase, the system deteriorates" (stuk 9)

*Voornoemde artikelen brengen actuele informatie die dateert van na de aankondiging van Human Rights Watch dat zij niet langer aandringt op opschorting van overdrachten. Dit bewijst des te zeer dat de situatie nog steeds erg problematisch is en asielzoekers nog steeds menonwaardig behandeld worden daar de Bulgaarse autoriteiten er nog steeds niet in slagen te zorgen voor adequate opvang en hulpverlening op een menswaardige wijze. De autoriteiten kunnen klaarblijkelijk zelfs geen elementaire vorm van beschaafdheid opbrengen ten aanzien van een zeer kwetsbare groep van mensen, zijnde vluchtelingen op de vlucht van een conflict uit hun herkomstland, wat bijzonder verontrustend is, te meer in het kader van overdrachten aan Bulgarije.*

*De berichtgevingen zijn minstens tegenstrijdig en duiden alleszins op een onvoldoende verbetering van de situatie in Bulgarije.*

*Verwerende partij werpt finaliter op dat verzoeker geen medische attesten kan voorleggen aangaande zijn medische problematiek, doch houdt geen rekening met de omstandigheid dat verzoeker na alle ontbering in Bulgarije te hebben moeten doorstaan, een lang traject heeft afgelegd om tot België te komen. Verzoeker heeft geen medische hulpverlening gekregen in Bulgarije. Uiteraard bevond verzoeker zich niet in de mogelijkheid om de nodige stavingstukken met zich te dragen om zijn aldaar opgelopen verwondingen aan te tonen, aangezien alle gezondheidsklachten pas zijn opgedoken na zijn traumatisch verblijf in Bulgarije, waar de mogelijkheid niet bestond om een en ander te laten attesteren door een geneesheer.*

*Gelet op alle voorgaande elementen kan overduidelijk blijken dat verzoeker een onmenselijke behandeling riskeert indien hij zou overgedragen worden aan Bulgarije. De beoordeling door verwerende partij strijdt manifest met artikel 3 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verwerende partij beroept zich op gedateerde rapporten, zonder acht te slaan op de actuele berichtgevingen en knipperlichten uitgaande van internationale mensenrechtenorganisaties en waarnemende instanties omtrent de toestand in Bulgarije.*

*Art. 3 EVRM luidt: "Niemand mag onderworpen worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."*

*Dat art. 3 EVRM zich kennelijk verzet tegen een overdracht aan Bulgarije indien daaruit voortvloeit dat betrokkene onderworpen zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling wat in casu ten eerste het geval zal zijn, aangezien de opvangvoorzieningen ondermaats blijven (cfr. supra). Asielzoekers mislopen hun meest fundamentele mensenrechten en riskeren onderworpen te worden aan de volledige willekeur van de autoriteiten aldaar. Uit bijgevoegd persartikelen kan worden afgeleid dat de door de UNHCR gehekkelde praktijken nog steeds de courante praktijk uitmaken, en zeker dat de geesten in de Bulgaarse samenleving nog niet in dergelijke mate gerijpt zijn, dat men aan de minimum voorwaarden voor een menswaardig bestaan kan voldoen.*

*Het middel is bijgevolg ernstig.*

*Dat in de gegeven omstandigheden het zorgvuldigheidsbeginsel verwerende partij ertoe noopt om verzoekende partij vooralsnog niet aan Bulgarije over te dragen en het aldus gepast voorkomt toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule uit de Dublin-Verordening opdat verweerder zich wel verantwoordelijk acht voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker."*

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

*"Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.*

*Hij betoogt dat de verwerende partij niet kan eisen dat hij spontaan, zonder enige voorlichting, uitgebreide verklaringen aflegt in het kader van zijn Dublinverhoor. Hij zou vanuit zijn zwakke positie hoe dan ook niet in het bezit kunnen zijn van enig bewijs van misbruik door de autoriteiten van Bulgarije. Verzoekende partij wijst op het feit dat de bestreden beslissing zich niet zou mogen verschuilen achter het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Verzoekende partij wijst verder op informatie uit verschillende rapporten.*

*De verzoekende partij haar kritiek kan niet aangenomen worden.*

*Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.*

*De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).*

*De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.*

*De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).*

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht besliste tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Uit de zeer omstandige motivering van de bestreden beslissing -dewelke alhier als integraal hernomen kan beschouwd worden- blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerm minst kennelijk onredelijk heeft besloten tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete elementen die de situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken heeft geoordeeld dat er geen bezwaren voorhanden waren voor een overdracht van verzoekende partij aan de bevoegde lidstaat, te weten Bulgarije.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft op redelijke wijze het volgende vastgesteld:

- Bulgarije is lid van de Conventie van Genève van 1951,
- Bulgarije is partij bij het EVRM,

- De opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije schieten inderdaad op bepaalde onderdelen te kort, maar dit betekent niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel,

- Het UNHCR heeft tot heden de staten niet geadviseerd om overdrachten aan Bulgarije in het kader van de Dublin III Vo op te schorten.

Het vertrouwensbeginsel mag wel degelijk worden gehanteerd:

“We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-41 1/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen.”

De verzoekende partij laat na aan de hand van **concrete** elementen aannemelijk te maken dat er in zijn hoofdte een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM. In het verzoekschrift brengt verzoekende partij een algemeen betoog over een beweerdelijk slechte behandeling van asielzoekers in Bulgarije, doch dienaangaande laat de verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantoonst dat zij bij haar terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zal ondergaan.

De verweerder benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling **ernstige en duidelijke redenen** dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen.

Ongestaafde beweringen vormen geen dergelijke concrete aanwijzing.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Bulgarije worden overgedragen.

In de beslissing werd m.b.t. de door verzoekende partij afgelegde verklaringen onder meer wat volgt gesteld:

“Betrokkene stelde tijdens zijn gehoor dat hij besloot in België asiel aan te vragen omdat hij meekwam met de stroom vluchtelingen en Afghanen en met hen meekwam naar België. Hij uitte verzet tegen een overdracht naar Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 omwille van het feit dat hij verklaarde

niet naar Bulgarije te willen gaan, graag in België wil blijven, niets van Bulgarije kent en dat de mensen niet vriendelijk zijn in Bulgarije.”

(...)

Daarnaast wensen we op te merken dat betrokkene tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Bulgarije die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, kan wel verwacht worden van verzoekende partij dat deze spontaan uitgebreide verklaringen gaat afleggen wanneer men een asielaanvraag indient. Het is onlogisch als zouden de asielinstanties moeten geacht worden te oordelen op basis van onvolledige verklaringen.

De verwerende partij benadrukt **de zware bewijslast** die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling **ernstige en duidelijke redenen** dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf slecht zou zijn behandeld in Bulgarije.

De beweringen van verzoekende partij werden door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging onderzocht, doch deze kwam tot de vaststelling dat de verklaringen niet leiden tot een risico op een schending van artikel 3 EVRM.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft de situatie kunnen vaststellen op grond van toonaangevende rapporten.

De verwerende partij merkt op dat de door de verzoekende partij geciteerde rapporten ook geen structurele gebreken vaststellen in Bulgarije.

Verzoeker toont niet aan dat de citaten op zijn situatie van toepassing zijn. Zo onder meer wijst verzoekende partij op de nota van ECRE/ELENA dd. februari 2016, doch Bulgarije heeft de terugname van verzoekende partij bevestigd op grond van artikel 13(1) DublinIII Vo. Bulgarije zal aldus overgaan tot een onderzoek ten gronde indien verzoekende partij dit wenst.

Er geen sprake van een reeds eerder ingediende asielaanvraag door verzoekende partij in Bulgarije, terwijl hij dan ook geenszins het risico loopt op in een detentiecentrum te worden opgesloten.

Er wordt ook in de bestreden beslissing terecht uiteengezet in welke gevallen er sprake is van een opvangcentrum en in welke gevallen van een detentiecentrum.

De verschillende citaten uit rapporten nopens de detentiecentra zijn aldus ook niet van toepassing op verzoekende partij.

Verzoeker brengt geen concrete, op zijn individuele situatie betrokken feiten en omstandigheden aan die worden gestaafd en die aannemelijk zouden maken dat hij bij een overdracht aan Hongarije een reëel risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Voor zoveel als nodig, kan inzake artikel 3 EVRM tevens verwezen worden het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 153.364 d.d. 25 september 2015 (zie [http://www.rvv-ccce.be/nl/arr?search\\_arr=153364](http://www.rvv-ccce.be/nl/arr?search_arr=153364)) en het arrest met nr. 153.793 van 1 oktober 2015. Ook in het recente arrest nr. 164.881 d.d. 29 maart 2016 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat gelet op de rapporten waarnaar verwezen werd in de bestreden beslissing, die dezelfde rapporten betreffen als waarnaar thans wordt verwezen, geen schending blijkt van artikel 3 EVRM. De Raad beoordeelde hierbij het risico op detentie gelet op het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III Verordening.

Tenslotte werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26 april 2016, bij arrest nr. 166.568 in UDN procedure nog geoordeeld wat volgt:

“(…) Aangezien verzoeker niet in het minst toelicht op welke wijze hij als zogenaamde ‘Dublin-terugkeerder’ in handen zou kunnen vallen van de burgerwachten die zich ophouden aan de Bulgaarse-Turkse grens, (...) kan dit onmogelijk worden aanzien als ene begin van bewijs dat hij bij zijn terugkeer naar Bulgarije als zogenaamde ‘Dublin-returnee’ zou worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling. (...) De Raad merkt echt erop dat diegene die aanvoert dat hij een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandelingen zijn beweringen zal moeten staven met een begin van bewijs (...). Blijkens het administratief dossier voerder verzoeker tijdens het ‘Dublin-gehoor’ aan dat hij onheus zou zijn behandeld door de Bulgaarse politie. In de beslissing werd echter benadrukt dat verzoeker “de vermeende feiten niet verder duidt” en deze niet staft. Verzoeker lijkt inderdaad niet bij machte o details te verstrekken over het tijdstip en de plaats waar het politiegeweld zich voltrok. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht geconcludeerd dat deze feiten ‘zich afspeelde binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn.”

(...) In haar nota met opmerkingen wijst de verwerende partij erop dat verzoeker geen blijk geeft van een kwetsbaar profiel aangezien hij een meerderjarige alleenstaande man is zonder specifieke gezondheidsklachten. In de bestreden beslissing wordt trouwens op basis van het advies van het

UNCHR van 2014 dat een algemene opschorting van Dublin-overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Verzoeker slaagt er niet in om aan te tonen dat een transfer in zijn geval niet zou kunnen worden doorgevoerd. Er blijken dus geen hinderpalen te bestaan in de zin van artikel 3 van het EVRM die zich zouden verzetten tegen een overdracht aan Bulgarije.(...)"

Een schending van de opgeworpen beginselen en bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verweerder benadrukt dat ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken. Ongestaafde beweringen vormen geen dergelijke concrete aanwijzing.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit dat art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (zie ook R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...).

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij stelt dat er zich ernstige problemen voordoen met betrekking tot de opvang van asielzoekers in Bulgarije en in de asielprocedures, wat de verwerende partij betwist. De bestreden beslissing onderzoekt de asielprocedure en opvangfaciliteiten van asielzoekers in Bulgarije. De verwerende partij erkent in de bestreden beslissing dat zij geen asielzoeker kan overdragen naar een andere Lidstaat indien zij weet heeft van fundamentele tekortkomingen in de onthaal en opvangvoorzieningen voor asielzoekers. Zij baseert zich hoofdzakelijk op het rapport van het UNHCR *"Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria"* van 1 april 2014 (verder UNHCR rapport april 2014 genoemd) en het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project *"Asylum Information Database"* (Iliana Savova, *"Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria"*, up to date tot 30.09.2015) (verder AIDA rapport genoemd).

De gemachtigde hecht blijkens de bestreden beslissing een groot belang aan het feit dat de oproep van UNHCR van begin 2014 dat een overdracht van asielzoekers in het kader van de Dublin-Verordening opgeschort diende te worden, werd herroepen in een update van 1 april 2014. In de update van 1 april 2014 wordt gesteld dat een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Dit laatst vermelde standpunt van het UNHCR was ingegeven door de bevinding dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen, na hun overdracht een asielprocedure kunnen opstarten, hun asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen, en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien er nog geen inhoudelijk onderzoek heeft plaatsgevonden, dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in de opvangcentra van de Bulgaarse autoriteiten en dat ze in het kader van een asielprocedure in het bezit worden gesteld van een registratiebewijs waardoor ze worden beschermd tegen "refoulement".

Het UNHCR heeft hierbij echter een aantal belangrijke kanttekeningen gemaakt. Zo is erop gewezen dat het nog steeds aangewezen is om een individueel onderzoek te doen om na te gaan of een overdracht van een kandidaat-vluchteling naar Bulgarije verenigbaar is met de op elke lidstaat rustende verplichting om de grondrechten die zijn opgenomen in het internationaal en het Unierecht te garanderen. Daarnaast wordt in het verslag van het UNHCR van april 2014 ook gesteld dat het essentieel is dat de verbeteringen die reeds werden vastgesteld en deze die op dat ogenblik waren gepland zouden worden geconsolideerd en een duurzaam karakter zouden krijgen. Het UNHCR-verslag is dus een

momentopname en de inhoud van dit verslag veruitwendigt net de noodzaak aan een nauwgezette opvolging van verdere evolutie van de situatie in Bulgarije.

Uit de bestreden akte blijkt dat de gemachtigde stelt zich ervan bewust te zijn dat het AIDA-rapport van 30 september 2015 kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije, maar dat daaruit niet kan worden afgeleid dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanige ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Uit de verdere motivering blijkt dat de verwerende partij het feit dat het UNHCR tot heden niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, als uitgangspunt hanteert.

Het standpunt van de gemachtigde dat uit het inmiddels niet meer recente AIDA-rapport van 30 september 2015 blijkt dat er voor personen die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin Verordening" in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en er slechts kritische kanttekeningen zijn bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije doch dat deze niet voldoende zijn om het interstatelijk vertrouwensbeginsel opzij te zetten, kan niet zonder meer worden bijgetreden gelet op de recentere informatie die de verzoekende partij thans bijbrengt en waarvan de gemachtigde op de hoogte diende te zijn.

Zo verwijst de verzoekende partij naar een rapport van Human Rights Watch van 20 januari 2016 die onder meer verschillende misbruiken rapporteert over de behandeling van asielzoekers in detentiecentra waarbij geweld wordt gebruikt en voor onvoldoende voedsel wordt gezorgd. Refoulement wordt evenmin uitgesloten. Ecre bevestigt op 22 januari 2016 dat een consistent beeld voorhanden is van de vaststellingen van het Belgrade Centre for Human Rights die gaan over gebruik van geweld bij asielzoekers (stuk 8 bij het verzoekschrift).

De verzoekende partij verwijst naar het rapport ECRE/ELENA van 22 januari 2016, dat van recentere datum is dan de rapporten waarop de verwerende partij zich steunt. De stellingen van de verzoekende partij met betrekking tot het voedselgebrek, de gebrekkige toestand inzake hygiëne en voedselbedeling zijn niet geheel inconsistent met wat werd vastgesteld door internationale objectieve waarnemers, zoals beschreven in het ECRE/ELENA rapport. Gelijkaardige vaststellingen zijn trouwens terug te vinden in het AIDA rapport waarop verweerder zich baseert.

De Raad benadrukt dat vermits op de overdragende lidstaat een onthoudingsplicht rust, met name wanneer er een reëel risico is op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM en of artikel 4 van het Handvest, de bewijslast ter zake niet volledig op de asielzoeker kan worden afgewenteld. Het kwam de verweerder toe om de door verzoeker geuite gronden voor verzet tegen de overdracht concreet te onderzoeken en af te toetsen aan de meest recente en relevante informatie die kan worden gevonden omtrent de behandeling van asielzoekers in Bulgarije in detentie, quod non in casu. Daarenboven moet worden benadrukt dat uit het gegeven dat een asielzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in het verleden zou zijn onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in een lidstaat, niet kan worden afgeleid dat er geen reëel risico bestaat dat dit na een overdracht van de asielzoeker niet alsnog het geval zou zijn.

Er dient immers in aanmerking te worden genomen dat na de overdracht deze asielzoeker langdurige zal dienen te worden opgevangen en dat de opvangomstandigheden derhalve van een bepaald minimumniveau dienen te zijn.

Wat betreft de materiële omstandigheden in de opvangcentra wordt in het AIDA-rapport van september 2015 (en ten overvloede in het AIDA rapport PRO ASYL van december 2015) tevens aangegeven dat deze opnieuw veel te wensen overlaten en worden ze zonder meer onbevredigend genoemd. Er wordt uiteengezet dat de kwaliteit en kwantiteit van de voeding die wordt verstrekt te wensen overlaat en dat het eten dat wordt verdeeld zelden de vereiste voedingswaarde heeft. Tevens wordt melding gemaakt van een periode tijdens dewelke geen voeding meer werd verstrekt zodat asielzoekers volledig afhankelijk waren van liefdadigheid en giften. Dergelijke tekortkomingen kunnen prima facie niet worden afgedaan als "*niet zwaarwichtig*." In de stukken gevoegd bij het verzoekschrift waarnaar de verzoekende partij verwijst en uit citeert wordt zelfs uiteengezet dat er in de opvangcentra in Bulgarije sprake is tekort aan voedsel, slechte behandeling door de overheid, catastrofale hygiënische condities en het ontzeggen van noodzakelijke medische hulp, naast de problemen in detentiecentra terwijl regelmatig asielzoekers in detentie dienen te blijven. Aldus deze stukken kan worden geargumenteed dat de eerder

vastgestelde verbeteringen niet worden gekenmerkt door enige duurzaamheid – hetgeen UNHCR in de update van april 2014 nochtans als essentieel aanduidde.

Het feit dat verzoekende partij geen specifieke noden heeft of dat er geen sprake is van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid is niet dienstig, daar het feit dat zij geen kwetsbaar profiel heeft geen reden vormt om haar bepaalde grondrechten te ontfangen.

Wat betreft de asielprocedure, wordt in het AIDA-rapport van september 2015, waarnaar de verweerder zelf verwijst, melding gemaakt van het feit dat, na de verbetering die er begin 2014 was, de situatie vanaf begin 2015 in Bulgarije geleidelijk aan weer verslechterde. Er werd vastgesteld dat er opnieuw onvoldoende financiële middelen zijn om tolken te betalen en dat de beschikbaarheid en de kwaliteit van de juridische bijstand aanleiding geeft tot grote bezorgdheid.

Gelet op de geuite bezorgdheid, waarvan de verwerende partij bewust is (zij stelt immers in de bestreden beslissing: *“Op basis van deze verwijzingen benadrukken we dat we ons er terdege van bewust zijn dat het boven geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.”*), is de verwerende partij verplicht in het kader van een zorgvuldige feitenvinding en rekening houdend met het bepaalde in artikel 3 EVRM, er zorg voor te dragen dat zij steeds de situatie van de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije onderzoekt en haar informatie waarop zij zich steunt actualiseert.

Waar de gemachtigde in de bestreden beslissing stelt dat de tekortkomingen niet zwaarwichtig genoeg zijn om afbreuk te doen het interstatelijk vertrouwensbeginsel, merkt de Raad op dat de gemachtigde nagelaten heeft om concreet af te toetsen aan de meest recente informatie die over de situatie van asielzoekers in Bulgarije beschikbaar is (deze tot april 2016) terwijl het AIDA rapport van 30 september 2015 al gewag maakt van een verslechtering van de toestand en zeker meer bepaald betreffende de opvang van asielzoekers en de verslechtering van de detentieomgeving.

De Raad erkent dat in de bestreden akte terecht wordt aangegeven dat het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die zijn opgenomen in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en de rechten die worden opgesomd in het EVRM en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. De verweerder vermag dus in beginsel aan te nemen dat een andere lidstaat van de Europese Unie zijn verdragsverplichtingen zal nakomen indien hij een kandidaat-vluchteling, met de toepassing van de bepalingen van de Dublin-III-Verordening, overdraagt aan deze lidstaat. Deze premisse geldt evenwel niet indien hij niet onkundig kan zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor kandidaat-vluchtelingen in een bepaalde lidstaat toelaten te concluderen dat indien hij een kandidaat-vluchteling aan deze lidstaat overdraagt, er een reëel risico bestaat dat de betrokken kandidaat-vluchteling in deze lidstaat zelf zal worden onderworpen aan een behandeling die als onmenselijk of vernederend kan worden beschouwd. In het geval er aanwijzingen zijn dat een lidstaat van de Europese Unie bepaalde grondrechten, zoals onder meer vervat in artikel 3 van het EVRM, niet steeds respecteert, is dan ook een doorgedreven onderzoek vereist om na te gaan of in een individueel geval het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan spelen en er afdoende garanties zijn dat de betrokken Dublinterugkeerder zijn grondrechten gerespecteerd zal zien in de lidstaat van bestemming. Zoals de gemachtigde het in de bestreden beslissing terecht stelt is *“Elke lidstaat [...] dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”* Vermits op de overdragende staat een onthoudingsplicht rust, namelijk om de asielzoeker niet over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat wanneer *“ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van*

artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie” (cf. artikel 3.2 Dublin-III-Verordening), kan de bewijslast ter zake niet volledig op de asielzoeker worden afgewenteld. Het kwam in tegendeel de gemachtigde zelf toe om de door de verzoeker geuite gronden voor verzet tegen de overdracht concreet te onderzoeken en af te toetsen aan de meest recente en relevante informatie die kan worden gevonden omtrent de behandeling van asielzoekers in Bulgarije. De verzoekende partij toont met de neerlegging van de stukken en de verwijzing naar de diverse artikelen en rapporten aan dat de zorgwekkende toestand in Bulgarije niet verbeterd is, wel integendeel. In die optiek, en dit louter ten overvloede, dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde niet onkundig kon zijn van de inhoud van de het rapport ECRE/ELENA van februari 2016 en van het PRO-ASYL rapport van december 2015 en ten overvloede het rapport van het US Department of State van 13 april 2016. Het gaat om publiekelijk toegankelijke informatie, afkomstig van een gezaghebbende instantie.

De verwerende partij merkt op dat de verwachte gevolgen van de overdracht naar Bulgarije werden onderzocht. De Raad stelt evenwel vast dat in deze bijlage 26quater, zoals geciteerd onder punt 1, niet kan worden gelezen op welke gronden de verweerder meent dat de behandeling van asielaanvragen in Bulgarije op een effectieve en kwalitatieve wijze kan verlopen indien er onvoldoende tolken zijn en er quasi geen juridische bijstand beschikbaar is (uit het AIDA-rapport van september 2015 blijkt dat slechts in 3% van de gemonitorde gevallen in juridische bijstand was voorzien en dat sinds 1 juli 2015 niet meer wordt voorzien in juridische bijstand in de eerste aanleg van de asielprocedure). Het is dan ook niet duidelijk op basis van welke argumentatie de verweerder – die erkent dat er tekortkomingen zijn – meent te kunnen stellen dat niet kan worden geoordeeld dat *“de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige problemen vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginself”*. In de nota merkt de verwerende partij verder op dat in het AIDA rapport expliciet wordt gesteld dat er geen klachten zijn m.b.t. het Dublininterview in Bulgarije, maar de Raad ziet de relevantie niet in van deze opmerking aangezien noch uit de bijlage 26quater noch uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij ook in Bulgarije terug de Dublinprocedure zou moeten doorlopen en geen rechtstreekse toegang zal hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Het gegeven dat Bulgarije de overdracht heeft aanvaard doet geen afbreuk aan de vaststellingen van het ECRE/ Elena rapport waarnaar de verwerende partij in haar nota verwijst.

Aldus blijkt dat de verweerder nagelaten heeft om een zorgvuldig onderzoek te doen naar de actuele situatie in Bulgarije inzake de opvang van asielzoekers en de obstakels in de asielprocedure.

Het verweer in de nota met opmerkingen, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Hoewel de verweerder op correcte gronden stelt dat de verzoeker er in zijn verzoekschrift aan voorbij gaat dat de Bulgaarse autoriteiten expliciet hebben ingestemd met de overdracht op grond van artikel 13(1) van de Dublin-III-Verordening, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan de voorzichtigheid die in het licht van artikel 3 van het EVRM is geboden bij het overdragen van de verzoeker aan de Bulgaarse autoriteiten. In het licht van wat hierboven werd besproken kan de verweerder er dan ook niet zomaar vanuit gaan dat de verzoeker *“gemachtigd [zal] zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen”*. Een grondig onderzoek naar de opvangomstandigheden en de asielprocedure blijft aangewezen.

De loutere vaststelling dat Dublinterugkeerders in principe toegang hebben tot de asielprocedure, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat ernstige aanwijzingen zijn bijgebracht door de verzoekende partij dat de jongste maanden er een achteruitgang is inzake de kwaliteit van de behandeling van de asielaanvragen. Het weze hierbij benadrukt dat bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming het van elementair belang is dat de verzoekende partij op een adequate wijze kan worden gehoord en in rechte kan worden bijgestaan, zo nodig. Er moet rekening worden gehouden met het feit dat indien de behandeling van een asielaanvraag in een lidstaat niet correct verloopt, omwille van structurele problemen, er verkeerdelijk door de asielinstanties in deze lidstaat kan worden besloten dat er geen nood is aan een beschermingsstatus en de betrokken vreemdeling zal worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst alwaar hij wordt vervolgd.

Waar verwerende partij verder verwijst naar arresten van de Raad, kan het volstaan op te merken dat het feit dat in een individueel geval een verzoekende partij er niet in slaagde aan te tonen dat het bestuur door een beslissing te nemen artikel 3 van het EVRM schond, geen afbreuk doet aan het feit dat verzoekende partij in voorliggende zaak aannemelijk maakt dat de verweerder geen zorgvuldig onderzoek voerde en dat er onvoldoende garanties zijn dat hij bij een tenuitvoerlegging van de

bestreden beslissing niet zal worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling, het weze in Bulgarije zelf, het weze in zijn land van herkomst indien de Bulgaarse autoriteiten hem zonder correct onderzoek van zijn asielaanvraag naar dat land zouden doorsturen.

Gelet op het absoluut karakter van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming en gelet op de stelling van de verzoekende partij die een slechte behandeling vreest, ondersteund door stukken die handelen over onder meer een gewelddadig optreden van de politie en Bulgaarse autoriteiten, en de inhoud van de meer recente verslagen waarvan de gemachtigde niet onkundig kon zijn, dient te worden vastgesteld dat de motieven in de bestreden akte geen blijk geven van een zorgvuldige feitenvinding waar, zonder verder onderzoek van de meest recente informatie, wordt geoordeeld dat er slechts sprake is van een paar "kritische kanttekeningen" en dat niet kan worden vastgesteld dat er "in zijn algemeenheid ernstige gebreken zijn". Het feit dat het UNHCR anno 2014 niet adviseerde om de overdrachten naar Bulgarije opnieuw op te schorten laat op zich ook niet toe te besluiten dat vaststaat dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel, ondanks de recente evoluties in Bulgarije zoals omschreven in de verslagen waarnaar verzoekende partij verwijst, verder kan worden gehanteerd. De gemachtigde kan zijn eigen verantwoordelijkheid om zorgvuldig te onderzoeken of de grondrechten van de verzoeker als Dublinterugkeerder naar Bulgarije al dan niet in het gedrang komen niet afschuiven op het UNHCR en het feit dat het UNHCR geen nieuw advies verstrekke omtrent overdrachten naar Bulgarije laat niet toe te besluiten dat recente verslagen en rapporten omtrent een verslechterde toestand in Bulgarije mogen worden genegeerd.

Aldus blijkt dat de gemachtigde nagelaten heeft om een zorgvuldig onderzoek te doen naar de actuele situatie in Bulgarije inzake de opvang van asielzoekers, zodat de bestreden Dublinoverdracht niet deugdelijk is gemotiveerd in het licht van artikel 3 van het EVRM. In die mate is het middel gegrond en leidt het tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 mei 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN